

[Per Hækkerup.]

ikke kommer en øre mere kapital frem, at man i dispositionen over den kapitalmængde, der findes til rådighed, anlægger, hvad jeg vil kalde samfundsøkonomiske betragtninger i stedet for at lade det bero på den generelle, jeg havde nær sagt tommelfingerregel, der ligger i, at man anvender renten som midlet.

Jeg tror, det var statsministeren, der talte om magtdirigeringen af erhvervslivet i anden forbindelse, nemlig spørgsmålet om fondsdannelsen. Jeg vil gerne sige det i forbindelse også med spørgsmålet om et kapitalmarkedsråd: findes der ikke i dag en magt-dirigering af erhvervslivet? Er det ikke således, at de, der i virkeligheden har den afgørende indflydelse på kapitalmarkedet i Danmark, er nogle ganske få storbanker, der igen dirigeres af nogle ganske få mennesker? Er det virkelige problem ikke, om den afgørende indflydelse på kapitalmarkedet, dirigeringen af kapitalmarkedet, skal ligge i disse få persons hænder eller den skal udøves efter retningslinjer, der er fastsat her i tinget? Det er jo problemet.

Økonomiministeren siger: er det da meningen, der skal sidde nogle mennesker og bestemme, hvilke enkeltfirmaer der skal have lov til at få lån? Det sker jo i dag, økonomiminister, det ved økonomiministeren udmærket godt. I dag er det bare en bankdirektør, der sidder og gør det. Jeg tvivler ikke om, at det normalt sker efter udmærkede objektive kriterier, men det kan jo også være, det er, fordi han kender det pågældende firma. Det kan jo også være, det er, fordi der er personlig forbindelse og meget, meget andet, som i og for sig ikke har noget med objektive kriterier for anvendelsen af vor knappe kapital at gøre. Lad være med at foregøgle, at der ikke i dag er en magt-dirigering af vore knappe kapitalmidler! Det findes. Vi siger bare, det skal ske efter retningslinjer og normer, der opstilles her i tinget.

Jeg synes, statsministeren gjorde sig skyldig i en sammenblanding af korttidssynspunkterne og langtidssynspunkterne, og jeg noterer altså med sorg, at man ikke er villig til at diskutere korttidsproblemerne med os, selv om vi har lagt positive forslag på bordet. Dem fejer man til side, værsgo, der er ikke noget at snakke om. Vi får nær-

mest indtryk af, at der er overhovedet ingen krise, ingen vanskeligheder eller noget som helst — bare vent og se, det går nok, som mr. Micawber sagde.

Jeg noterer med tilfredshed, at man dog er villig til at diskutere langtidsp problemerne med os, at man er villig til at overveje med os, hvorledes vi på længere sigt skal tage fat på de fundamentale svagheder, som statsministeren siger der findes i vor økonomi. Det er vi fortsat villige til at gøre.

Jeg vil gerne gøre en bemærkning til udenrigsministeren. Jeg har noteret mig udenrigsministerens svar med hensyn til Grækenland, og jeg er enig i, at det bedste naturligvis vil være, at der kommer et responsum fra menneskerettighedskommissionen, der kan danne grundlag for den beslutning, ministerrådet skal tage senere på året. Jeg erkender også, der ligger to linjer, og at det bedste vil være, hvis de to falder sammen. Men jeg er tilfreds med, hvis jeg har forstået udenrigsministeren rigtigt, at uanset hvad menneskerettighedskommissionen kommer til af konkret bedømmelse, betyder den anden linje, at regeringen er af den opfattelse, som vi også er, at det ligger tilstrækkelig klart bevist, at det styre, der findes i Grækenland, ikke er i besiddelse af de demokratiske kvaliteter, som er en forudsætning for at kunne udøve et medlemskab af Europarådet, og jeg opfatter det derfor således, at regeringen vil gå ind for, at Grækenlands medlemskab af Europarådet suspenderes.

Jeg skal ikke gøre nogen bemærkninger til udenrigsministeren om sikkerhedskonferencen, og det, der står derom i åbningstalen, er jeg enig i. Men jeg vil gerne sige til hr. Per Federspiel, som gjorde nogle, tror jeg, morsomme bemærkninger til mig i går — min veludviklede humoristiske sans fik mig i hvert fald til at opfatte dem som delvis morsomme — at jeg tror, hr. Per Federspiel skal læse åbningstalens skriftlige del en gang til, for dér vil han finde, at i hvert fald udenrigsministeren er af den opfattelse, at Danmark vil fortsætte arbejdet for en sikkerhedskonference og herunder søge klarlagt, hvilke problemer der i nær fremtid og med fordel kan tages op til meningsfyldt forhandling. Det er altså ikke noget, sådan som hr. Per Federspiel ville have det, der skal skydes langt ud i frem-